

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **K. N.**, bytem Š., H. 294/15, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUOK 58232/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 3. 2014, č. j. SMOL/061189/2014/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 1. 7. 2013 v 10:13 hod. v obci Olomouc na ulici Sokolovská, ve směru jízdy od ulice Jablonského k ulici Pasteurova při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ: X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení nejméně 69 km/h, což je o 19 km/h více, a dne 21. 8. 2013 v 17:25 hod. v Olomouci na ulici Hněvotínská, ve směru jízdy od ulice Foerstrova k ulici Okružní, nebyl při řízení motorového vozidla tovární značky Citroën, RZ: X, za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem a neměl při řízení při sobě osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Svým jednáním porušil § 18 odst. 4, § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky mu byla dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v souladu s § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nezákonná pro jejich věcnou nesprávnost a dále pro podstatné vady řízení těmito rozhodnutími předcházející. Žalobce namítá, že:

- 1) popis skutkového jednání přestupku pod bodem č. 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně není přestupkem, neboť v něm není popis konkrétního aktivního jednání žalobce, neboť skutek popsán tak, že žalobce něco nerespektoval, nevystihuje, že lze přestupek spáchat pouze konáním, a dále neobsahuje přesnou citaci normy včetně paragrafu, který měl být porušen. Vymezení přestupku rovněž neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání, identifikaci místa pouze názvem ulice je nedostatečné;
- 2) mu nebyl spolehlivě prokázán ani přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Výpovědi policistů jsou dle něj bezcenné, neboť v řízení vypovídali v množném čísle a nikoli tak, co sami viděli (např. „U řidiče jsme jednoznačně viděli, že nebyl připoután.“) Policie ČR ani správní orgán nedisponují fotografií nebo kamerovým záznamem, ze kterého by bylo patrné, že žalobce řídil vozidlo, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce navrhuje provést důkaz odborným posudkem Mgr. P. Š., DiS, přiloženým k žalobě, že policisté z policejního auta nemohli vidět bezpečnostní pásy obviněného. V nevyslechnutí spolujezdky M. M. spatřuje žalobce porušení práva na spravedlivý proces;
- 3) samotné měření rychlosti vozidla žalobce označuje za naprosto vadné a nevěrohodné, když policista nebyl schopen zmocněnci konkrétně odpovědět na jeho otázku, jakým způsobem nastavil a připravil k činnosti laserový rychloměr, neboť toliko sdělil, že postupoval podle návodu. To žalobce považuje za nevěrohodné, když svědek neví, co skutečně udělal, a jedná se o naprosto nekonkrétní sdělení, proti kterému se žalobce nemohl bránit. Návod navíc nemá žalobce k dispozici a navrhl, aby soud provedl důkaz jeho přečtením;
- 4) usnesení o doplnění odvolání nebylo zasláno žalobci, ale pouze zmocněnci, a neobsahovalo poučení o následcích nedoplnění odvolání o důvody uvedené

- v § 82 odst. 2 s. ř. Zmocněnec žalobce o výzvě vůbec nevyrozuměl. Pokud by správní orgán žalobci sdělil, že je odstranění vad nedostatečné, odstranil by je sám či si zvolil jiného zmocněnce. Žalobce se domníval, že pokud se nevyjádří k vadám řízení písemně, bude předvolán k dalšímu ústnímu jednání. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67;
- 5) není zřejmé, kdo v řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným byl oprávněnou úřední osobou, protože v řízení bylo určeno více oprávněných úředních osob. Záznam o určení oprávněné úřední osoby žalovaného ze dne 4. 6. 2014 není podepsán a jsou v něm určeny čtyři osoby. Dle názoru žalobce může být pouze jedna oprávněná úřední osoba a dle jeho názoru rozhodnutí nevyhotovila oprávněná úřední osoba. Nadto uvádí, že je zcela chybné, aby rozhodnutí žalovaného vyhotovil a podepsal Ing. L. R., když v záhlaví rozhodnutí je uveden jako osoba, která věc vyřizuje, Mgr. L. H.. Ing. R. nemůže nijak zasahovat do činnosti oprávněné úřední osoby Mgr. H. a podepisovat jeho rozhodnutí. Žalobce dále namítl, že nebyl poučen o tom, kdo bude v odvolacím řízení o jeho věci rozhodovat, a dále o možnosti namítat podjatost úředních osob, čímž byl krácen na svém právu, aby o věci rozhodovala nestranná a nezájatá osoba, když cítí, že Mgr. H. je proti němu podjatý;
- 6) bylo porušeno jeho právo na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Žalobce byl sice poučen v předvolání k ústnímu jednání dle § 36 s. ř., ale toto poučení považuje za zmatečné, když dle jeho názoru musí správní orgán konkrétně určit termín, kdy se žalobce může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Je pravdou, že v průběhu ústního jednání konaného dne 19. 12. 2013 správní orgán za účasti zástupce žalobce uvedl, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí dne 20. 1. 2013 ve 13:00 hod., tato výzva však dle žalobce pozbývá relevance za situace, kdy bylo nařízeno ústní jednání na den 13. 2. 2014, a nebyl stanoven nový termín k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí jako nedůvodné. Je přesvědčen, že žalobce nebyl krácen na svých právech. K žalobním námitkám uvádí, že žalobce rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a žalovaného napadá pouze v obecné rovině, aniž by uvedl, které „podstatné vady řízení“ má na mysli. Názor žalobce, že je nutno blíže precizovat místo, kde došlo k překročení rychlosti je zavádějící. Smyslem určení místa měření je určit, zda se měřený úsek nachází v obci či nikoliv, případně zda k měření nedochází na hranici obce, což by mohlo výsledky měření zpochybnit. Nadto žalovaný k měření uvádí, že bylo prováděno řádně vyškolenými policisty kalibrovaným měřícím zařízením. Taktéž namítaná nevěrohodnost výpovědi policistů nemá dle názoru žalovaného oporu ve spisovém materiálu a jeví se jako ryze spekulativní se snahou zpochybnit prokázání přestupkového jednání. Názor žalobce, že usnesení o doplnění odvolání mělo být zasláno nejenom zmocněnci, ale i žalobci nemá oporu v zákoně. Tvrzení, že žalobci není známo, kdo v řízení před správním orgánem prvního stupně a poté v řízení odvolacím je oprávněnou osobou, je v rozporu se spisovým materiálem, kde jsou oprávněné úřední osoby jednoznačně uvedeny. Co se týká poučení žalobce, které

žalobce považuje za zmatečné, k tomu žalovaný dodal, že poučení, jak je uvedeno ve spisovém materiálu, je standardní, zcela v souladu se správním řádem a zákonem o přestupcích a jako takové je akceptováno jak soudy krajskými tak Nejvyšším správním soudem.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 7. 2013 byl sepsán úřední záznam o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je fotografie vozidla se zaměřovacím křížem a ověřovací list pro silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI s dobou platnosti do 29. 11. 2013. Dne 23. 7. 2013 byly jako oprávněné úřední osoby určeny Mgr. D. H. a Mgr. V. T.. Dne 2. 9. 2013 byl vydán příkaz, který byl doručen žalobci dne 5. 9. 2013. Dne 18. 9. resp. 23. 9. 2013 byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor a plná moc žalobce pro zmocněnce M. J., v níž žádá o stanovení termínu ústního jednání po 27. 10. 2013 a o zaslání pošty na adresu M. 989/7, P. 9 – K.. Ústní jednání bylo nařízeno na 4. 11. 2013, k jednání se nikdo nedostavil. Dne 14. 11. 2013 zaslal zmocněnec žalobce omluvu a požádal o nový termín ústního jednání. Dne 18. 9. 2013 byl správnímu orgánu I. stupně oznámen další přestupek žalobce (nepřipoutání bezpečnostním pásem a nepředložení osvědčení o registraci vozidla). Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 25. 11. 2013, došlo ke spojení obou přestupků do společného řízení. K tomuto jednání se dostavil pouze zmocněnec žalobce, který po poučení uvedl, že se k věci vyjádří a případné návrhy na doplnění důkazu správnímu orgánu sdělí do 5 pracovních dnů. Na den 19. 12. 2013 bylo nařízeno další ústní jednání. K tomuto ústnímu jednání se dostavil žalobce i jeho zmocněnec, který navrhl dotazy pro svědky – policisty a vzdal se práva být přítomen při jejich výslechu. Nenavrhl žádné další důkazy. Správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 20. 1. 2013 ve 13:00 hod.

Při následných výsleších svědků policista pprap. B. u výslechu uvedl: „U řidiče jsme jednoznačně viděli, že tento není za jízdy připoután.“ Na otázku správního orgánu I. stupně, že řidič tvrdí, že během jízdy připoután byl, když ho stavěli, tak se odpoutal, aby mohl předložit doklady ke kontrole, policista odpověděl že, když kolem nich projížděl tak na 100 % nebyl připoutaný, jestli se připoutal mezi tím a při zastavení se odpoutával, to si nepamatoval. Policista nstržm. Č. sdělil: „Řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, to jsme si všimli všichni.“ Na shora uváděnou otázku správního orgánu I. stupně odpověděl, že s tvrzením obviněného absolutně nesouhlasí, protože jako řidič služebního vozidla ho měl přímo před sebou jako řidiče vozidla jedoucího před sebou a z důvodu, že byl podezřelý, si všiml, že pás byl nahoře a pán nebyl připoutaný. Policistka stržm. Mgr. D. uvedla: „V tomto vozidle se nacházel na místě řidiče muž, který nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy, a vedle něj na místě spolujezdce byla žena. Toto vozidlo jsme chvíli před tím viděli jet dolů směrem k ulici Foerstrova, kdy jsme si však nepřipoutáním nebyli jisti, proto jsme se za řidičem nevydali. Po chvílce, co jsme opět vozidlo spatřili, jsme si byli jistí, že řidič není za jízdy připoutaný.“ Na shora zmiňovanou otázku správního orgánu I. stupně odpověděla, že tvrzení obviněného není pravda, když kolem nich projížděl, zcela zřetelně viděla, že nebyl připoutaný.

Na den 13. 2. 2014 bylo nařízeno čtvrté ústní jednání. K tomuto jednání se dostavil zmocněnec žalobce, který po poučení navrhl správnímu orgánu I. stupně otázky k výslechu svědka – policisty A. a opět se vzdal práva být přítomen při

samotném výsledku a požádal o zaslání kopie protokolu o výpovědi na adresu trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 26. 2. 2014 ve 13:00 hod., což zmocněnec potvrdil svým podpisem. Tohoto práva zmocněnec nevyužil.

Při výsledku nstržm. P. A. položil správní orgán I. stupně otázku, jejíž položení žádal zmocněnec žalobce, jakým způsobem svědek nastavil a připravil k činnosti laserový rychloměr před samotným zahájením měření rychlosti vozidel (aby vyjmenoval úkony). Svědek odpověděl, že postupoval podle návodu k obsluze. Svědek ve své výpovědi dále uvedl, že měřicí stanoviště se nacházelo na ulici Sokolovská v Olomouci u firmy Hopi Pop, nemohlo dojít k záměně vozidel, neboť vozidlo žalobce jelo osamoceně. Přílohou protokolu o výsledku svědka je mapa se zaznačením měřicího a likvidačního stanoviště a osvědčení nstržm. A. o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů mj. i typu MicroDigiCam LTI. Kopie o svědecké výpovědi nstržm. Absolona byla zaslána zmocněnci, který si ji převzal dne 25. 2. 2014.

Dne 25. 3. 2014 bylo ve věci vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dne 17. 4. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání se žádostí zmocněnce, aby správní orgán vyhotovil kompletní kopii spisové dokumentace. Dne 23. 4. 2014 byl žalobce usnesením vyzván k doplnění odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů. Ve výzvě je uvedeno, že splnění výše uvedených náležitostí je podmínkou, aby podání mohlo být posouzeno jako řádné odvolání. Usnesení o doplnění odvolání bylo doručeno zmocněnci dne 2. 5. 2014 na jeho adresu, odvolání nebylo doplněno. Dne 27. 5. 2014 byly jako oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně určeny Mgr. D. H. a Mgr. J. K. a věc byla dne 28. 5. 2014 předložena žalovanému.

Dne 4. 6. 2014 byl žalovaným vyhotoven úřední záznam, který jako oprávněné úřední osoby určuje Mgr. L. H., Mgr. P. H., Ing. L. R., vedoucího odboru, a Mgr. F. P.. Tento úřední záznam není podepsán.

Dne 17. 6. 2014 bylo ve věci vydáno rozhodnutí žalovaného podepsané Ing. L. R., s tím, že věc vyřizuje Mgr. L. H.. Rozhodnutí bylo dne 24. 6. 2014 doručeno Ing. J..

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

K žalobní námitce č. 1) krajský soud uvádí, že náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž uvedl: *[26] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.*

[28] Je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.

Správní orgán I. stupně vymezil první skutek žalobce tak, že žalobce je vinen, že „dne 1. 7. 2013 v 10:13 hod. v obci Olomouc na ulici Sokolovská, ve směru jízdy od ulice Jablonského k ulici Pasteurova, při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ: X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 69 km/h, což je o 19 km/h více.“

Krajský soud s ohledem na výše uvedené považuje výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, za dostatečně konkrétní a obsahující všechny náležitosti stanovené zákonem, když obsahuje popis skutku s označením místa i času jeho spáchání. Místo spáchání skutku vymezené jako „v obci Olomouc na ulici Sokolovská ve směru od ulice Jablonského k ulici Pasteurova“ je s ohledem

na charakter přestupku dostatečné a zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který řekl, že u *přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné vymezit místo na metr přesně*. Není pochyb, kde ke skutku došlo a že k němu došlo v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno a vyplývá to i ze spisové dokumentace. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí identifikoval předmětnou obec, název ulice a směr jízdy. Společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku bylo jednání žalobce ve výroku rozhodnutí popsáno zcela konkrétně, tudíž je vyloučeno, aby došlo k záměně jednání žalobce za jednání jiné.

Dále není pravdivé tvrzení žalobce, že výrok rozhodnutí neobsahuje ustanovení, které měl žalobce porušit, naopak je v právní větě výroku rozhodnutí jednoznačně uvedeno, že žalobce porušil skutkem č. 1) ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a skutkem č. 2) ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z ustanovení § 77 zákona o přestupcích nevyplývá povinnost správního orgánu uvést i přesnou citaci těchto ustanovení, tato jsou v tomto případě součástí odůvodnění (str. 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Stejně tak je mylný názor žalobce, že jednání popsané pod bodem č. 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně není skutkem z důvodu neuvedení popisu konkrétního aktivního jednání. Skutek, při jehož popisu byl správním orgánem použit trpný rod, neboť ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že „byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h“, tedy je popsáno aktivní jednání vozidla, jež řídil žalobce, ve spojení s uvedením, že žalobce nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, je vymezen zcela jasně, je nepochybné, jakého jednání se měl žalobce dopustit.

Tato námitka tak byla soudem shledána nedůvodnou.

K námitce č. 2) žalobce odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil názor, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje: [11] *Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, řešený v nyní zkoumaném případě, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy.*

[12] *Jelikož přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem*

k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše cit. rozsudek čj. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63).

Jak je uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tento přestupek v normálních situacích není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Pokud řidič rozporuje spáchání takového přestupku, je podle judikatury Nejvyššího správního soudu nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky, což správní orgán I. stupně řádně učinil. Výpovědi policistů pprap. B., nstržm. Č. a stržm. Mgr. D. netrpí žádnými rozpory, jsou konzistentní, když policisté shodně uvedli, že si byli naprosto jistí, že žalobce nebyl za jízdy připoután, přestupkové jednání viděli přes čelní sklo služebního vozidla a levé boční sklo řidiče. Skutečnost, že v některých případech svědci vypovídali v množném čísle, nečiní jejich výpovědi nevěrohodnými, neboť kontrolu žalobce prováděli všichni členové hlídky společně, je tak přirozené, že při výsledku svědek užije množného čísla. Ze spisové dokumentace vyplývá, že policisté prováděli běžnou kontrolní činnost nijak rozsáhlou, bez náznaku jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci, což ani žalobce netvrdí, soud tak považuje jejich výpovědi za věrohodné, konzistentní a dostačující. Dle správního orgánu I. stupně byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgán tak neměl důvod provádět další dokazování a tím, že neprovedl výslech spolujezdkyně žalobce, jejíž výslech žalobce nenavrhl, nijak neporušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu bez návrhu nevznikla povinnost se s tímto možným důkazním návrhem vypořádat.

K důkaznímu návrhu odborným posudkem Mgr. P. Š., Dis. jenž je obsahem žaloby, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že krajský soud není správním orgánem třetího stupně, nýbrž přezkoumává zákonnost napadeného pravomocného rozhodnutí správního orgánu, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a žalobce, ačkoli se správního řízení aktivně účastnil, tento důkaz na podporu svých tvrzení ve správním řízení neoznačil a učinil tak poprvé až v žalobě, soud důkazní návrh odborným posudkem Mgr. P. Š., DiS., (který v rozporu s tvrzením žalobce k žalobě ani přiložen není) zamítl.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka č. 3) žalobce týkající se nesprávnosti měření. Jak uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, Nejvyšší správní soud, [34] *Argumenty týkající se nesprávného postupu, a tedy možného nesprávného výsledku měření rychlosti vozidla, které stěžovatel řídil, nemohou uvedený závěr zpochybnit. Není patrné, že by při měření rychlosti policisté postupovali jakkoli chybně; k měření použili adekvátní zařízení opatřené osvědčením platným i v době měření. Měření je zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti měřeného vozidla, nýbrž i fotodokumentaci z okamžiků, kdy měření probíhalo, včetně záměrného kříže měřicího přístroje umístěného na měřeném vozidle stěžovatele. Z povahy přístroje užitého k měření (silničního*

laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci.

[36] Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty.

Při měření rychlosti vozidla žalobce bylo použito měřicí zařízení MicroDigiCam LTI opatřené osvědčením platným do 29. 11. 2013, tedy platným i v době měření rychlosti vozidla žalobce, ke kterému došlo dne 1. 7. 2013. Měření je zdokumentováno výstupem, který obsahuje údaj o rychlosti měřeného vozidla, fotodokumentaci včetně záměrného kříže a registrační značku měřeného vozidla. Měření prováděl policista nstržm. P. A., který vlastní osvědčení k používání měřicího zařízení.

Ohledně spekulací žalobce, že měření rychlosti vozidla žalobce považuje za naprosto vadné a nevěrohodné, což vyvozuje z toho, že svědek při výslechu pouze uvedl, že postupoval podle návodu, z čehož žalobce vyvozuje, že nebyl schopný sdělit, co přesně udělal, soud uvádí, že s takovým závěrem žalobce nemůže souhlasit. Svědek byl vyslechnut správním orgánem I. stupně bez přítomnosti zmocněnce, který se svého práva účasti při jeho výslechu vzdal. K dotazu správního orgánu, o jehož položení svědkovi při předcházejícím ústním jednání požádal zmocněnec, svědek toliko uvedl, že postupoval podle návodu. Byť zněl dotaz zmocněnce šířeji, správní orgán se s touto odpovědí spokojil a žádné doplňující dotazy svědkovi nepoložil. Z protokolu o výslechu svědka se však v žádném případě nepodává, že by svědek nevěděl, co dělal. Žalobce se sám připravil o možnost výslechu svědka se účastnit a dotazy klást sám, ve správním řízení doplňující výslech svědka nenavrhoval a nyní nepodloženě spekuluje o věrohodnosti výpovědi svědka. Výtky žalobce týkající se měření je tak výtkou obecnou, kromě výše uvedeného tvrzení z ní nevyplývá, na základě čeho a proč žalobce považuje měření za nepřesné či postup při měření za nesprávný. V žalobě namítaná skutečnost, že on sám neměl k dispozici návod měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, je pro posouzení zákonnosti rozhodnutí soudem nerozhodná, neboť žalobce tuto námitku vznáší až před soudem, ve správním řízení nic takového nenamítal ani nenavrhoval provedení takového důkazu (blíže k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014-33). Soud s ohledem na uvedené skutečnosti provedení důkazu návodem, jak požaduje žalobce, nepřipustil, z tvrzení žalobce navíc není zřejmé, jak by tento důkaz mohl závěry o správnosti měření zpochybnit.

Ani námitka č. 4) žalobce týkající se výzvy správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání nebyla krajským soudem shledána důvodnou.

K námitce žalobce týkající se zaslání výzvy k odstranění vad podání pouze zmocněnci, soud uvádí, že podle ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze

zástupci. Odstranění vad podání nelze považovat za případ, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. Odstranění vad podání je naopak typickým úkonem, pro který si osoba práva neznalá volí zmocněnce či advokáta, který jí má být v řízení odborně nápomocen. Správní orgán I. stupně tak postupoval dle zákona, pokud výzvu k odstranění vad podání doručoval toliko zmocněnci žalobce. Žalobce byl v řízení před správním orgánem zastoupen obecným zmocněncem, Ing. M. J., jenž, jak uvedeno dále, vystupuje v přestupkových řízeních a typově obdobných případech velmi často. Proto soud považuje za účelové tvrzení žalobce, že se domníval, že pokud se nevyjádří písemně, bude předvolán k dalšímu jednání. Jak je uvedeno dále, u Ing. Jaroše lze předpokládat, že je znalý právních předpisů a chápe, jakou povinnost mu správní orgán I. stupně v usnesení o doplnění odvolání uložil. Stejně tak je nedůvodnou shledána námitka žalobce, že jej zmocněnec nevyrozuměl o doručení výzvy k doplnění odvolání, neboť správní řád zmocněnci nestanovuje povinnost vyrozumívat zmocnitele o činěných úkonech. Volba zmocněnce žalobcem je toliko jeho právem, nikoli povinností (ustanovení § 33 odst. 1 věta první s. ř.) a je na něm, aby si zvolil zástupce, o němž je přesvědčen, že jej v řízení minimálně nepoškodí, a dohodl si s ním pravidla průběhu jeho zastupování. Žalobce se tak nemůže následně účinně dovolávat neschopnosti zvoleného zmocněnce s tvrzením, že by na výzvu správního orgánu reagoval lépe sám atp.

Ohledně žalobcem tvrzeného chybějícího poučení žalobce a nesplnění tak poučovací povinnosti poukazuje krajský soud na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, týkající se jednání ve správním řízení téhož zmocněnce (Ing. M. J.), v němž je uvedeno, že: *Krajský soud má pravdu v tom, že v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost o následcích neodstranění vad podaného odvolání poučovat. Je ovšem třeba se vypořádat i s tím, že správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2 (Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.), z níž by povinnost poučit stěžovatele mohla být dovozena. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu stanoví podmínky, za nichž je nezbytné vyhovět poučovací povinnosti, a to je-li to (i) vzhledem k povaze úkonu a (ii) osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Povaha úkonu (Výzvy) by snad mohla odůvodnit povinnost poučit, ovšem poměry osoby v nynějším případě povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání neodůvodňují. Stěžovatel byl totiž ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, Ing. Miloslavem Jarošem, který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti. Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive stěžovateli) správní orgán I. stupně ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí Výzvy. Osoba, jež pravidelně zastupuje přestupce v přestupkových řízeních, je bezpochyby osobou znalou správního procesu a není nezbytné ji o následcích nesplnění Výzvy speciálně poučovat. Správní orgán I. stupně tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu. Krajský soud se s tímto názorem plně ztotožňuje, když v nyní posuzované věci se jedná o naprosto stejný případ jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, a uzavírá,*

že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 4 odst. 2 s. ř. Proto i tato námitka žalobce je shledána nedůvodnou.

Pro úplnost soud uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, na nějž v žalobě poukazuje žalobce, na nyní posuzovanou věc nedopadá, jelikož v nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně žalobce, na rozdíl od případu dokládaného žalobcem, k odstranění vad odvolání řádně vyzval.

Krajský soud na okraj podotýká, že zástupce žalobce, Mgr. Jaroslav Topol, sám v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 65 A 46/2015 zastává ohledně problematiky doručování výzvy k odstranění vad podání shodný názor jako krajský soud v nyní posuzovaném případě, když uvedl, že není možné konstatovat, že by odstranění vad podání musel učinit pouze účastník osobně. Naopak, dle jeho názoru, ve většině případů je to právě zmocněnec, kdo je díky odborným znalostem schopen vady podání věcně posoudit a odstranit.

K námitce č. 5) žalobce soud uvádí, že zákon nestanovuje, že oprávněná úřední osoba může být toliko jedna, jak se domnívá žalobce, naopak z ustanovení § 15 odst. 2 s. ř. vyplývá, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“). Tento názor žalobce tak není správný.

Podle ustanovení § 15 odst. 4 věty první s. ř. o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Ze správního spisu se podává, že v řízení před správním orgánem I. stupně byl dne 23. 7. 2013 učiněn záznam do spisu o tom, že úřední osobou ve věci žalobce jsou: Mgr. D. H. a Mgr. V. T., tyto osoby i v řízení činily jednotlivé úkony.

Stejně tak byl zápis vyžadovaný ustanovením § 15 odst. 4 věty první s. ř. učiněn i v řízení před žalovaným, a to dne 4. 6. 2014, kdy oprávněnými úředními osobami byl určen Mgr. L. H., Mgr. P. H., Ing. L. R. a Mgr. F. P.. skutečnost, že tento záznam není podepsaný, nemá dle názoru krajského soudu vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Je zřejmé, že záznam byl vyhotoven řádně po předložení spisu správním orgánem I. stupně, a žalobce navíc netvrdí, jak tímto nedostatkem byl dotčen na svých právech.

Úkony žalovaného prováděl v řízení Mgr. L. H., který byl oprávněnou úřední osobou a dále Ing. L. R., který byl dle záznamu rovněž oprávněnou úřední osobou. Krajský soud tak nepovažuje za chybné, že rozhodnutí vyhotovil a podepsal Ing. R., jak se domnívá žalobce, ačkoli je jako osoba, která věc vyřizuje, veden Mgr. H., neboť obě osoby byly stanoveny jako úředně oprávněné osoby v souladu s § 15 odst. 4 s. ř. a byly tak oprávněny v souladu s § 15 odst. 2 s. ř. činit úkony žalovaného ve správním řízení.

K námitce žalobce, že nebyl poučen o tom, jaká osoba bude v odvolacím řízení o věci rozhodovat, soud poukazuje na ustanovení § 15 odst. 4 s. ř., dle něhož má tuto povinnost správní orgán pouze tehdy, pokud o takovou informaci účastník

požádá. Žádná taková žádost žalobce není obsahem spisu. Je tedy zjevné, že žalobce se nezajímal o to, kdo bude v jeho věci oprávněnou úřední osobou, a až následně, při pro něj nepříznivém výsledku, se tohoto dovolává.

Co se týče žalobcem namítaného chybějícího poučení o možnosti namítat podjatost úřední osoby, krajský soud opět poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59, týkající se poučovací povinnosti správního orgánu a na svoji argumentaci k žalobní námitce č. 4). Ustanovení § 14 správního řádu upravující vyloučení z projednávání a rozhodování věci nestanovuje správnímu orgánu povinnost poučovat účastníka řízení o možnosti namítat podjatost úřední osoby. Proto soud shodně jako výše uzavírá, že tak, jako v případě výzvy k odstranění vad podání, ani v případě poučení o námitce podjatosti neodůvodňují poměry osoby žalobce, který byl ve správním řízení zastoupen správních řízení znalým obecným zmocněncem Ing. J., povinnost správního orgánu poučit jej o možnosti vznést námitku podjatosti úřední osoby a správní orgán tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu. Proto ani tato námitka nebyla soudem shledána jako důvodná.

Navíc soud poukazuje na to, že ve snaze vytknout postupu správního orgánu vše se žalobní body žalobce dostávají do vzájemného rozporu, kdy na jednu stranu žalobce namítá, že v jeho věci u žalovaného rozhodnutí vyhotovil a podepsal Ing. R., ačkoli tento dle názoru žalobce neměl oprávnění zasahovat do činnosti oprávněné úřední osoby Mgr. L. H., na druhou stranu žalobce uvádí, že cítí, že Mgr. H., který dle žalobce tedy nerozhodoval, je proti němu podjatý, a namítá, že nebyl poučen o možnosti namítat podjatost úřední osoby.

K námitce č. 6) žalobce krajský soud konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobce, že poslední termín k využití práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobci stanoven na den 20. 1. 2013, jak tvrdí v žalobě. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že zmocněnec žalobce byl dne 13. 2. 2014 při posledním konajícím se ústním jednání poučen o možnosti seznámit se dne 26. 2. 2014 ve 13:00 hod. s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, protokol o ústním jednání včetně tohoto poučení zmocněnec žalobce podepsal. Tohoto práva však žalobce ani zmocněnec nevyužili. Po ústním jednání dne 13. 2. 2013 následoval týž den již pouze výslech svědka A., když zmocněnec se výslovně vzdal práva být výslechu svědka přítomen a požádal o zaslání protokolu. Zásilku s protokolem převzal zmocněnec osobně dne 25. 2. 2014. Dne 25. 3. 2014 bylo ve věci vydáno rozhodnutí.

Krajský soud tak uzavírá, že žalobce byl dostatečně poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v době, kdy tyto již byly úplné a nebyly následně správním orgánem I. stupně doplňovány, neboť posledním úkonem před vydáním rozhodnutí byl výslech svědka Absolona dne 13. 2. 2014, protokol o jeho výslechu měl navíc žalobce k dispozici, termín k seznámení se s podklady pro rozhodnutí byl stanoven na den 26. 2. 2014. Je pouze na žalobci, zda tohoto svého práva využije či nikoli, správní orgán však svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. splnil, a proto je i tato námitka žalobce shledána nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 22. října 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně